

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 54/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Tatianou Frištikovou, Štúrova 27, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 262/2018 z 25. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2019 doručená a 28. januára 2019 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 5 Co 262/2018 z 25. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým krajský súd zmenil rozhodnutie Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C 15/2006-751 z 24. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a žalobkyni priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení žalovaného v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 15/2006, predmetom ktorého bolo vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Vo veci samej bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 15 C 15/2006-614 z 2. apríla 2014, ktorým došlo k vypořádaniu BSM prikázaním jednotlivých vecí do výlučného vlastníctva účastníkov konania a uložením povinnosti žalobkyne zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielov určenú sumu s tým, že o trovách účastníkov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Následne bolo uznesením okresného súdu o trovách konania rozhodnuté tak, že stranám sporu náhrada trov konania podľa § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) priznaná nebola. Na základe odvolania žalobkyne bolo uznesenie okresného súdu napadnutým uznesením krajského súdu zmenené tak, že krajský súd priznal žalobkyni náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46. ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom uviedol, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne a ústavne neakceptovateľným spôsobom, keďže jeho odôvodnenie je nezrozumiteľné, nelogické a vnútorne rozporné.

4. Sťažovateľ taktiež zhodnotil, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na ústavne neakceptovateľnej aplikácii § 255 ods. 1 CSP, keď na skutkový stav vo veci aplikoval ustanovenie, ktoré sa na dané skutkové okolnosti vôbec nevzťahuje, pričom zároveň odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, keď vo veci aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, ktoré dosiaľ vo veci aplikované nebolo bez toho, aby umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k aplikácii tohto zákonného ustanovenia v súlade s § 382 CSP.

5. Podľa názoru sťažovateľa odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu nespĺňa minimálne požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia plynúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ taktiež vyslovil nespokojnosť s právnymi a skutkovými závermi krajského súdu vo vzťahu k aplikácii § 255 ods. 1 CSP, ktoré sú podľa sťažovateľa svojvoľné, nekoherentné a navzájom si odporujúce, v dôsledku čoho celé napadnuté uznesenie krajského súdu je extrémne nezrozumiteľné a nelogické.

6. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že aj keď krajský súd na jednej strane dospel k právnemu záveru o nevyhnutnosti aplikácie § 255 ods. 1 CSP, teda o nevyhnutnosti rozhodnúť podľa zásady úspechu vo veci (keď navyše v tejto súvislosti definoval aj kritériá, podľa ktorých je potrebné úspech v konaní o vyporiadanie BSM posudzovať), ďalej podľa týchto vlastných právnych úvah pri rozhodovaní nepostupoval, keďže z jeho odôvodnenia vyplýva, že otázku úspechu strán sporu vo veci samej ďalej vôbec neskúmal, avšak napriek tomu dospel k záveru, že žalobkyňa mala mať v spore úspech v pomere 100 %. Takéto rozhodnutie podľa sťažovateľa tak stráca akýkoľvek skutkový podklad, je nepreskúmateľné a arbitrárne.

7. Krajský súd svoje rozhodnutie, naopak, nepochopiteľne založil na iných okolnostiach, a to na postoji oboch strán v priebehu súdneho konania, ktorý je však pri rozhodovaní o trovách konania podľa pomeru úspechu vo veci v zmysle § 255 ods. 1 CSP úplne irelevantný a môže byť nanajvýš len dôvodom hodným osobitného zreteľa, prelamujúcim zásadu úspechu vo veci podľa § 257 CSP, ako to vyplýva aj z judikatúry, na ktorú krajský súd sám vo svojom rozhodnutí poukázal. Krajský súd tak síce na jednej strane dospel k záveru, že na aplikáciu § 257 CSP nie je dôvod, keďže neexistujú žiadne dôvody, ktoré by boli hodné osobitného zreteľa, avšak na druhej strane sám ako jediný dôvod svojho rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania žalobkyni uviedol práve tú okolnosť, ktorá môže mať len charakter dôvodu hodného osobitného zreteľa, a to postoj strán sporu v priebehu súdneho sporu, ktorá nemá nič spoločné s posudzovaním pomeru úspechu a neúspechu strán sporu v konaní.

8. Sťažovateľ uviedol, že krajský súd síce vo veci považoval za potrebné aplikovať ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, teda rozhodnúť podľa zásady úspechu vo veci, avšak otázku úspechu vo veci vôbec neskúmal a neriešil, ale za jediný dôvod svojho rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania žalobkyni považoval jedine postoj oboch strán sporu v priebehu konania, čo však môže odôvodniť jedine aplikáciu § 257 CSP a nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu, avšak nie aplikáciu § 255 ods. 1 CSP vo veci a priznanie náhrady trov konania jednej zo strán sporu podľa miery jej úspechu vo veci.

9. Sťažovateľ zhodnotil, že skutkové okolnosti, ktoré považoval krajský súd v tejto súvislosti za rozhodujúce, neboli v konaní vo veci samej preukázané. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ dané skutkové okolnosti týkajúce sa vyporiadania BSM zrekapituloval.

10. Sťažovateľ si je vedomý, že ústavný súd podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania len vo výnimočných prípadoch, avšak podľa jeho názoru je napadnuté uznesenie krajského súdu príkladom extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, v dôsledku nezrozumiteľnej a navzájom si odporujúcej aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá v sebe zahŕňa črty svojvôle a arbitrárnosti a zároveň zapríčiňuje nepreskúmateľnosť celého rozhodnutia. Napadnuté uznesenie krajského súdu má pritom pre sťažovateľa závažný dopad aj v jeho majetkovej sfére, keďže trovy konania s ohľadom na predmet konania a hodnotu veci patriacich do BSM i dĺžku konania budú značne vysoké, nejde teda o bagatelnú vec. Sťažovateľ v danej súvislosti taktiež uviedol, že mu nebola zo strany žalobkyne zaplatená ani suma na vyrovnanie podielov a je otázne, či vôbec bude vymožená. Z uvedených dôvodov je podľa sťažovateľa neakceptovateľné, aby znášal trovy žalobkyne.

11. Sťažovateľ doručil 28. januára 2019 ústavnému súdu návrh na vydanie dočasného opatrenia, kde v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) žiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Sťažovateľ zároveň dal ústavnému súdu do pozornosti, že mu bolo 9. januára 2019 doručené uznesenie okresného súdu č. k.

15 C 15/2006-807 z 9. januára 2019, v ktorom mu okresný súd vyčíslil trovy prvostupňového a odvolacieho konania a zaviazal sťažovateľa na ich úhradu. Trovy prvostupňového konania pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66 € a z trov právneho zastúpenia v sume 10 189,62 € a trovy odvolacieho konania pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 5 € a z trov právneho zastúpenia vo výške 548,70 €. Sťažovateľ je povinný zaplatiť vyčíslené trovy do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Podľa názoru sťažovateľa je vyčíslená suma trov konania s ohľadom na jeho osobné a majetkové pomery preňho likvidačná, túto nemá k dispozícii, v dôsledku čoho mu hrozí aj vymáhanie tejto čiastky v exekučnom konaní. Priznanie náhrady trov konania napadnutým uznesením bude mať bez odloženia jeho vykonateľnosti závažný dopad v majetkovej sfére sťažovateľa, čím bude sťažovateľovi v dôsledku tohto uznesenia spôsobená ďalšia závažná ujma. Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

12. V merite veci sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach... porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach... zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu k rukám jeho právnej zástupkyne.“

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Ústavný súd považuje rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania však v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojevôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

18. Vo veci sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu o takýto výnimočný prípad nejde. Sťažovateľom namietané pochybenie všeobecného súdu nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu, že by na jeho základe bolo možné spochybniť ústavnú regulárnosť napadnutého súdneho konania. Ústavný súd navyše pri posudzovaní námietok sťažovateľa vychádzal aj z princípu minimalizácie zásahov do právoplatných rozhodnutí iných orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 55/2011), ktorým sa vo svojej rozhodovacej činnosti dôsledne riadi.

19. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj pri rozhodovaní o trovách konania musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o trovách konania musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad,

musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

20. Krajský súd v relevantných častiach napadnutého uznesenia uviedol:

«... Pokiaľ ide o náhradu trov konania pri vyporiadaní BSM CSP (predtým Občiansky súdny poriadok) žiadne výslovné pravidlo, ktoré by konanie vynímalo z pôsobnosti § 255 CSP (predtým § 142 O.s.p.) neobsahuje. Všeobecne sa pritom uznáva, že výnimky z pravidla je nutné vykladať skôr reštriktívne než extenzívne. Pri vyporiadaní BSM je teda namieste vychádzať z § 255 CSP... a uplatniť základné pravidlo a to je zásada úspechu vo veci. Pre úvahu súdu o náhrade trov konania má význam okolnosť, že súd v týchto sporoch nie je viazaný návrhom na vyporiadanie a že teda môže veci, ktoré procesné strany navrhli zahrnúť do masy BSM, ktoré je potrebné v spore vyporiadať i inak, má samozrejme pre úvahu súdu o náhrade trov konania význam. Ten sa však neprejavuje vo vylúčení možnosti aplikácie § 255 CSP..., ale v spôsobe akým sa stanoví úspech vo veci. Podľa stanoviska NS Rc 42/1972, ktoré je stále aplikovateľné a vyslovuje názor, že pokiaľ súdy vidia procesný úspech alebo neúspech oboch manželov v tom, ako veľkého podielu sa im zo spoločného majetku dostane, ide o postup, ktorý zodpovedá tomu, že súdy nie sú návrhom na vyporiadanie viazané pri zisťovaní rozsahu BSM a jeho vyporiadaní. Tento postup vyhovuje zrejme i potrebám praxe svojou jednoduchosťou, pričom nemožno prehliadnuť ani to, že zhodne postupujú súdy i pri vyrubovaní súdneho poplatku. Nemožno však vylúčiť ani ten postup, kedy súdy pri posudzovaní pomeru procesného úspechu oboch manželov prihliadnu podľa okolností konkrétneho prípadu i k tomu, ako bola vyriešená otázka rozsahu a hodnoty BSM. Je preto potrebné vychádzať pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto spore z princípu procesného úspechu v konaní a teda posúdenie skutočného procesného úspechu či neúspechu každého zo strán sporu...

Rovnosť podielov pri vyporiadaní BSM je iba jedným z hľadísk pri posudzovaní úspechu strany v konaní. Tiež je potrebné prihliadať i k požadovanej a skutočne priznanej výške vyporiadacieho podielu a zohľadniť výsledok sporu medzi účastníkmi o to, ktoré veci patria do BSM a ktoré nie. Takto však nemožno prihliadať ku každej položke navrhnutej k vyporiadaniu, keďže nemožno pripustiť, aby rozhodovanie o náhrade trov konania sa svojou náročnosťou priblížilo sporu vo veci samej... Podľa Nálezu Ústavného súdu ČR

sp. zn. I ÚS 1441/11 „základné pravidlo rozhodovania o trovách konania v zmysle § 142 OSP možno v konkrétnom prípade korigovať buď nepriznaním náhrady trov konania žiadnemu z účastníkov, ak sú pre taký záver dané dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 150 OSP), alebo priznaním náhrady trov konania neúspešnému žalovanému, ak svojím chovaním nezadal príčinu k podaniu žaloby o vyporiadanie BSM (§ 143 OSP). Použitie § 150 OSP nemožno považovať za pravidlo odôvodnené typom veci, ale za výnimku zo zásady úspechu danú dôvodmi osobitného zreteľa v individuálnej veci. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 22Cdo 1895/2014 vyplýva, že posúdenie nakoľko vzhľadom k jednotlivým návrhom na vyporiadanie konkrétnych položiek mal účastník úspech v spore o vyporiadaní BSM, záleží na úvahe súdu a nemožno pritom postupovať s matematickou presnosťou“...

Pri rozhodovaní o náhrade trov v tomto spore je potrebné prihliadať na postoje oboch strán v priebehu súdneho sporu. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalovaný počas celého konania nereagoval adekvátne na výzvy súdu a svojou nečinnosťou spôsobil, že bolo obtiažne zistiť hodnotu označeného majetku, zásielky súdu nepreberal na ním označenej adrese, označoval majetok, ktorý do BSM nepatrí (unimobunka, chata, záhrada, veci patriace rodičom žalobkyne). Žalovaný počas celého konania bránil riadnemu a hospodárnemu postupu súdu, maril pojednávania a robil také obštrukcie, v dôsledku ktorých konanie trvá 12 rokov. Vzhľadom na to, že tieto okolnosti svedčia v prospech žalobkyne, ktorá po celú túto dobu nemohla užívať veci, ktoré boli predmetom vyporiadania a neprospech žalovaného, ktorý naopak tieto veci užíval, na byte spravil dlh, o náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že žalobkyňa mala v spore úspech v pomere 100% a priznal jej náhradu trov voči neúspešnému žalovanému, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku osobitným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). Na aplikáciu § 257 CSP nie je dôvod, lebo prejednaný spor svojím predmetom nie je ničím výnimočný a neexistujú dôvody, ktoré by boli hodné osobitného zreteľa.

... Námieta žalovaného, že za jeho konanie mu bola uložená pokuta nemá vplyv na rozhodnutie o trovách konania, a táto skutočnosť nevyklučuje ich priznanie...

... Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej bola priznaná náhrada trov tohto konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie, samostatným

uznesením spolu s trovami prvoinštančného konania, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP)...»

21. Ústavný súd dôkladne posúdil relevantné časti napadnutého uznesenia krajského súdu v kontexte všetkých v sťažnosti uplatnených námietok; napadnuté uznesenie krajského súdu posudzoval z pohľadu sťažovateľom uplatnenej námietky týkajúcej sa nesprávnej aplikácie § 255 ods. 1 CSP (aplikácie zásady zodpovednosti za úspech v spore, ktorá mala byť podľa názoru sťažovateľa na daný prípad neaplikovateľná).

22. Ústavný súd po dôkladnej analýze relevantných častí napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o otázke priznania náhrady trov konania krajský súd uplatnil zákonom poskytovaný priestor na uváženie o možnosti aplikácie § 255 CSP, do ktorého ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať a nahradzovať prijaté právne závery.

23. V súvislosti s nosnou námietkou sťažovateľa, ktorý sa nestotožnil s tým, že krajský súd v napadnutom uznesení nezohľadnil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, a tým neaplikoval § 257 CSP a namiesto aplikácie daného ustanovenia aplikoval § 255 ods. 1 CSP, ústavný súd pripomína, že aplikácia § 257 CSP je možná výlučne v tom prípade, ak všeobecný súd dospeje k záveru, že v okolnostiach danej veci dôvody osobitného zreteľa skutočne a bezvýhradne existujú. Vymedzenie obsahu tohto právneho pojmu je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na kontext v konkrétne posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že musí ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnený.

24. Skutočnosť, že krajský súd existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v danej veci spochybnil a v dôsledku toho § 257 CSP nebolo možné aplikovať, je podľa názoru ústavného súdu v napadnutom uznesení odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). Skutkové a právne závery uvedené v citovanom odôvodnení uznesenia krajského súdu nie sú podľa názoru ústavného súdu v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno považovať za odporujúce citovaným článkom ústavy a dohovoru. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a preto ich ústavný súd nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať ani ich prípadne nahrádzať vlastnými.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovali možnosť vyslovenia porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti a v jej doplnení nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na konštatovanie porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2019